

Sygn. akt: I C 774/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2019r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Małgorzata Kłek
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Edyta Leśnik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2019 r. w K.

sprawy z powództwa T. W.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda T. W. kwotę 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26.11.2016 r. do dnia zapłaty

II. W pozostałej części powództwo oddala

III. Zasądza od powoda T. W. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1205,90 zł (tysiąc dwieście pięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 774/18

UZASADNIENIE

Powód T. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. kwoty 15 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 26.11.2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. Dochodzona pozwem kwota stanowić ma zadośćuczynienie za śmierć siostry powoda J. S. w wyniku wypadku komunikacyjnego, do którego doszło w dniu 26.08.2016 r. Jako podstawę prawną swojego żądania powód wskazał art. 446§ 4 kc. Pismem z dnia 21 sierpnia 2018 r. powód rozszerzył powództwo w niniejszej sprawie wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 30 000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 26.11.2016 r. do dnia zapłaty.

Pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości , o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż w dniu 26.08.2016 r. miało miejsce zdarzenie drogowe w wyniku , którego zginęła siostra powoda . Kierujący pojazdem posiadał w dacie szkody ważne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jednak postępowanie karne nadal się toczy, a zatem zakres odpowiedzialności kierującego pojazdem nie został ustalony, wobec czego ubezpieczyciel 13.01.2017 r. odmówił przyjęcia odpowiedzialności i wypłaty świadczeń odszkodowawczych. Z ostrożności procesowej pozwany

zakwestionował wysokość żądanego odszkodowania, podnosząc, iż żądana przez powoda kwota jest rażąco wygórowana w kontekście okoliczności przedmiotowej sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

J. S. była o 10 lat młodszą siostrą T. W.. Zamieszkiwała w K. wspólnie z rodziną : mężem i dziećmi. W dorosłym życiu powód utrzymywał częsty kontakt z J. S.. Powoda z siostrą łączyły poprawne więzi, żyli w zgodzie, spotykali się dosyć często , były to w większości przypadkowe spotkania na mieście przy okazji robienia zakupów. Spotykali się także na święta . Wspólnie jeździli na grób rodziców.

(dowód : odpis skrócony aktu urodzenia T. W. k. 31, odpis skrócony aktu zgonu J. S. k. 29, zeznania A. B. k. 258 , zeznania S. W. k. 258, zeznania powoda T. W. k. 295)

W dniu 26 sierpnia 2016 r. w K. na ul. (...) miał miejsce wypadek, podczas którego L. K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek drogowy, w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...), zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa znajdującej się na przejściu pieszej J. S. doprowadzając do jej potrącenia, wynikiem czego doznała ona rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych, brzucha i innych w postaci m.in.: złamania kości nosa, kości szczękowej i oczodołów, wieloodłamowego złamania łuski kości czołowej, wieloodłamowego złamania podstawy czaszki, masywnego krwiaka podpajęczynówkowego, złamania mostka i licznych żeber po obu stronach, licznych pęknięć i zmiężdżenia miększu wątroby, stłuczenia i rozdarcia krezki jelita cienkiego, krwiaka jamy otrzewnej, dwumiejscowego złamania kręgosłupa piersiowego, złamania kości łonowej lewej, wieloodłamowego złamania nasady bliższej kości ramiennej prawej, złamania kości strzałkowej prawej w bliższej części, dwukostkowego złamania prawego podudzia, które skutkowały jej natychmiastowym zgonem.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 14.09.2017 r. w sprawie (...) sprawca tego wypadku, L. K. , został skazany za przestępstwo z art. 177§2 k.k.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 14.09.2017 r. w sprawie (...) k. 217 akt sprawy(...))

Sprawca wypadku, posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela, Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

(dowód : informacja Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego k. 30, bezsporne)

W dniu śmierci J. S. miała ukończone 57 lat. W chwili śmierci siostry powód T. W. miał 67 lat , zamieszkiwał wraz z rodziną – żoną i dorosłym synem w K.. Po śmierci siostry powód doświadczył umiarkowanego cierpienia charakterystycznego dla żałoby związanego między innymi ze smutkiem, lękiem , niedowierzaniem, bólem emocjonalnym. Żałoba powoda trwała pół roku. Powód często odwiedza grób siostry.

(dowód : opinia psychologiczna k. 266-268, zeznania powoda T. W. k.295)

Powód zgłosił swoje roszczenia do pozwanego pismem z dnia 14 października 2016 r. z dniem 25 października 2016 r.

(dowód: pismo k. 32 ,wydruk akt szkody k. 83- 237, bezsporne)

Decyzją z dnia 13.01.2017 r. pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności i wypłaty powodowi świadczeń odszkodowawczych.

(dowód : decyzja z dnia 13.01.2017 r. k. 41, wydruk akt szkody k. 83- 237)

Sąd zważył co następuje :

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie przedłożonych przez powoda i pozwanego dokumentów, w tym akt szkody, wyroku w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Kętrzynie, akt stanu cywilnego, albowiem prawdziwość tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budzi też wątpliwości Sądu. Sąd dokonując ustaleń faktycznych uwzględnił także okoliczności wynikające z zeznań powoda i przesłuchanych w sprawie świadków, którym Sąd dał wiarę jako spójnym, logicznym i konsekwentnym.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. B. i S. W. w tym w szczególności co do spotkań powoda ze zmarłą siostrą w czasie świąt i uroczystości rodzinnych, albowiem w tym zakresie zeznawali zgodnie, jak również co do podawanych przez A. B. okoliczności, iż powód razem ze zmarłą siostrą jeździli na grób rodziców, jak też co do okoliczności podawanych przez S. W., co do tego, iż powód często odwiedza grób siostry, w tym zakresie zeznania świadków są zgodne z zeznaniami powoda. Z zeznań obojga świadków wynika, iż nie posiadali oni bardziej szczegółowej wiedzy odnośnie kontaktów powoda ze zmarłą siostrą. Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, ich zeznania po części są zbieżne ze sobą jak też z zeznaniami powoda, brak jest okoliczności wskazujących, iż mieliby podawać nieprawdę.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, albowiem są logiczne i przekonujące, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, znajdują po części potwierdzenie w zeznaniach świadków. Treść zeznań T. W. wskazuje na istnienie w przeszłości poprawnej więzi rodzinnej pomiędzy nim a zmarłą siostrą, której śmierć stanowiła dla powoda krzywdę.

Brak było jakichkolwiek podstaw, aby odmówić tym dowodom wiarygodności. W szczególności z opinii psychologa wynika, że po śmierci siostry powód doświadczył umiarkowanego cierpienia charakterystycznego dla żałoby, związanego między innymi ze smutkiem, lękiem, niedowierzaniem, bólem emocjonalnym. Żałoba powoda trwała pół roku. Więzy łączące go z siostrą były poprawne, charakterystyczne dla ich pokrewieństwa.

W sprawie poza sporem pozostawało, iż w dacie zdarzenia sprawca wypadku komunikacyjnego ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. Sporne pomiędzy stronami były okoliczności zdarzenia powodującego szkodę, w szczególności przyczynienie się poszkodowanej do zaistnienia wypadku. Kwestią sporną pozostawało także istnienie podstaw do wypłaty przez ubezpieczyciela świadczenia odszkodowawczego tytułem zadośćuczynienia po śmierci osoby bliskiej jak też wysokość zadośćuczynienia.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł brak podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za zdarzenie powodujące szkodę – śmierć J. S. z uwagi na brak ustalenia winy kierującego pojazdem L. K., ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie. Jednocześnie pozwany wskazywał na prawdopodobieństwo przyczynienia się poszkodowanej do zaistnienia zdarzenia.

W ocenie Sądu zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 14.09.2017 r. w sprawie II K 199/17 jednoznacznie została stwierdzona wina L. K., sprawcy wypadku, w którym śmierć poniosła J. S., który to sprawca został skazany za przestępstwo z art. 177§2 k.k. przy ustaleniu umyślnego naruszenia zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Przyczynienie się zmarłej J. S. do zaistnienia wypadku nie zostało przez pozwanego wykazane.

Podstawę roszczeń powoda stanowi art. 446§4 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Krzywdą doznana na skutek śmierci osoby najbliższej, to cierpienia wywołane utratą tej osoby, doznania o naturze emocjonalnej, a okolicznościami mającymi wpływ na ocenę zakresu tej krzywdy są między innymi: poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny, charakter zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu osoby bliskiej zmarłemu, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie mógł odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolny jest zaakceptować obecny stan rzeczy, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, korzystanie z pomocy fachowej w czasie radzenia sobie w tej trudnej sytuacji, proces leczenia doznanej traumy. Okoliczność

zaistnienia krzywdy tego rodzaju i jej rozmiaru nie wymaga wiadomości specjalnych i może być ustalona tak w drodze dowodu z dokumentów, jak i zeznań świadków czy stron. (tak SA w Białymstoku m.in. w wyroku z 23.10.2014r., I ACa 409/14 oraz w wyroku z 03.07.2015r., I ACa 250/15).

Należy jednak podkreślić, iż nie każdą więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. (a więc także na podstawie art. 446§4 kc) powinna zatem wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 09.09.2016r. w sprawie I ACa 428/16, LEX nr 2136997).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z opinii sporządzonej przez biegłą z zakresu psychologii wynika, że śmierć siostry wywołała u powoda jedynie okresowe pogorszenie nastroju, powód doświadczył cierpienia charakterystycznego dla żałoby związanego ze smutkiem , lękiem, niedowierzaniem, bólem emocjonalnym. Cierpienie to można określić jako umiarkowane. Z okoliczności sprawy nie wynika, aby u powoda wystąpiły nietypowe elementy żałoby, powód nie musiał korzystać z pomocy psychologa, śmierć siostry nie determinuje życia powoda ani jego samopoczucia. Żałoba powoda jest zakończona. Co istotne, więzi jakie łączyły powoda ze zmarłą siostrą była poprawne, charakterystyczne dla ich pokrewieństwa.

Sąd miał na uwadze , iż powód w dacie śmierci siostry był człowiekiem dorosłym, mającym własną rodzinę, która zaspokaja jego codzienne i podstawowe potrzeby emocjonalne, która była też wsparciem w okresie żałoby. Proces żałoby powoda zakończył się a w przebiegu żałoby nie pojawiły się u powoda zakłócenia w funkcjonowaniu emocjonalnym , nie doświadczył załamania, śmierć siostry nie determinowała życia powoda.

Mając to na uwadze należy stwierdzić, iż stopień krzywdy doznany przez powoda jest umiarkowany. Powód stracił siostrę, z którą łączyły go poprawne więzi rodzinne, utrzymywali częsty kontakt, powód nadal odczuwa smutek po śmierci siostry, zwłaszcza, gdy odwiedza jej grób.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 05.01.2018 r., w sprawie I ACa 552/17 (LEX nr 2439560)

	<p>„Art. 446 § 4 k.c. nie zawiera żadnych wskazań co do kryteriów ustalania wysokości przewidzianego w nim świadczenia. Przewiduje on jedynie, że suma zadośćuczynienia ma być odpowiednia. Krzywdę trudno wycenić. Śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Zadośćuczynienie powinno przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, tak aby nie doszło do deprecjacji krzywdy, którą ma ono łagodzić. Zasadniczą funkcją zadośćuczynienia jest bowiem funkcja kompensacyjna, gdyż jego celem jest złagodzenie cierpienia wywołanego utratą osoby bliskiej. Zatem, aby ten cel osiągnąć świadczenie z tego tytułu musi stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną. Śmierć osoby bliskiej to ogromna dolegliwość psychiczna dla członka rodziny zmarłego, a jej skutki rozciągają się na całe jego dalsze życie.</p>
--	--

Podzielając wskazane zapatrywania prawne oraz mając na względzie wszystkie wyżej wskazane okoliczności, Sąd uznał, że wskazywana przez powoda kwota 30 000 zł jako zadośćuczynienie jest kwotą zawyżoną.

Mając na uwadze okoliczności doznania krzywdy przez powoda oraz przesłanki wymiaru zadośćuczynienia, w ocenie Sądu, za kwotę odpowiednią w okolicznościach sprawy i w rozumieniu art. 446 §4k.c. należy uznać kwotę 10 000 zł. Uwzględnia ona zarówno kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, jak też jego pozostałe wymogi, tj. przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość, nie jest nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, a jednocześnie jest utrzymana w rozsądnych granicach.

Sąd za uzasadnione uznał roszczenie w zakresie odsetek. Stosownie do art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t.: Dz.U. z 2016r., poz. 2060 ze zm.), ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Pisemne zgłoszenie szkody pozwanemu przez powódkę zostało złożone w dniu 25.10.2016 r., stąd odszkodowanie winno zostać wypłacone najpóźniej do dnia 25.11.2016 r. Skoro w zakreślonym terminie nie zostało wypłacone, to w świetle art. 476 w zw. z art. 481§1 i 2 KC uzasadnione jest roszczenie powoda o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następnego po upływie terminu tj. od dnia 26.11.2016 r.

W pozostałej części Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu pomiędzy stronami Sąd rozstrzygnął zgodnie z treścią art. 101 kpc stosunkowo je rozdzielając. Koszty procesu poniesione przez powoda wynosiły 3617 zł , koszty procesu poniesione przez pozwanego wynosiły 3 617 zł . Powód wygrał proces w 33,33 % , przegrał w 66,67 %. Stąd należne pozwanemu od powoda koszty procesu wynoszą 1205,90 zł.